

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1893-1895. L 84:1 - 97

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

Tack för brevet. Eftersom dina brev äro visst ej otviveliga, men saken är så räddan att någon mer än vederbörlig själff kan förstå den — Vi gå alla omkring och söka efter oss själfr i så måtto att vi egentligen ej veta hur vi skola kunna bringa fram oss i dagsljuset. Det är formen som fattas oss. När jag gick och var förtviflad öfver det förr i världen, stötte jag en vacker dag ihop med Carlyle och då fann jag ett temperament, som var mitt eget likt. Han var vild och ligare och jag kände att så kunde jag skriva. Det var som den stora hund som höll mig uppe, tills jag kunde lära mig gå själf. Sedan dess har jag missansett fått söka stöd än här, än där, men så småningom lär jag mig stå på egna ben — Du undrade jag öfver om jag t. ex. skulle vara du, helt du, hur skulle jag då skriva? Jag menade hvilken form skulle det visa sig i. Och som jag ej såg något mönster som passade och som jag alldeles ej kan tänka mig, hvad jag ej sett, så stod mitt förnuft stilla. Men det är inte heller min sak att tänka ut.

Ja, det har du rätt i med gjerem att det ej är lönt att ändra, förr än det är praktiskt nyttigt med det — Men hur vill du öfverlämna en premiere på Göteborgsteater? Det är verkligt en förligt hördt allt lifvet har kraf på att man skall genomgå.

Jag är mycket, mycket glad öfver att du ej menade, att jag borde söka hjälp hos Olds. Märken gungade under mig tyckte jag, då jag först läste det. Så undrade jag, om det var influensa eller om du ville reta mig. Det niåta lyckades utmärkt. Är det ej detta som folk gänt har förföljt mig med att jag skulle söka hjälp och söka hjälp. Och egentligen har ingen hjälpt mig, mer än Brundes, men honom bad jag bara läsa boken, utgenting mer. Och där var faran för att han skulle tycka illa om den så stor att och nå var han själf så pass betydande konat när att det tog bort det obehagliga. Det var som att gå till en doktor eller till ett examens prof, men det här andra är som något slags underleif, att på sitt laudatur på orätt väg.

Eller jag skref att jag skulle sända minna böcker och skriva dessutom, emedan ingen kunde hjälpa fram mig så bra som dessa människor — Medge att det var en förkräckelse att på höra det samma ur din mun —

